

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

El Museu del Joguet, 30 anys | En Josep M. Joan i la Pilar, els artífexs, fa molt més de 30 d'anys que van encarregar aquesta passió per les joguines, en aquells moments una afició privada. Però les coses van anar rodant i ara fa tres dècades que van obrir les portes del vell hotel París de la Rambla figuerenca per mostrar a la concurrència el fruit d'aquell esforç. Des de llavors, la col·lecció no ha fet més que créixer, s'ha institucionalitzat la fundació que ha de vetllar-la i s'han fet les transformacions de millora i condicionament de la seu per acollir de forma adient les joguines, que avui són 14.882. La casa també compta amb 7.393 llibres especialitzats, 2.027 fotografies, una sextina que va escriure Joan Brossa i un himne: «Qualsevol nit pot sortir el sol», de Sisa. I ara amb una serenata: en relació amb els concerts del festival Acústica, Pascal Comelade, amic de Josep Maria Joan i artista habitual del festival, ha creat una serenata de 30 minuts —pels 30 anys— que per a l'estrena ha comptat, com a artistes convidats, amb Gerard Quintana i Albert Pla, i amb el poeta Enric Casasses.

Acústica | El festival s'ha consolidat com a clàssic empordanès, figuerenc: «l'aparador acústic de Catalunya», algú n'ha dit. Com a novetat ha ofert una programació familiar, diürna, que s'ha anomenat Acustiqueta, i que ha atret 12.000 persones entre pares i fills. Enguany, en cinc dies i sis escenaris han estat oferts quaranta concerts, als quals han assistit 60.000 persones en total. Per assolir aquest rècord, el temps no ha posat les coses fàcils als organitzadors, capitanejats per Xavi Pascual: ha plogut més d'un dia, i, quan no ho ha fet, ha estat la tramuntana la que ha irromput a l'Empordà. Per això els únics concerts de pagament, que s'organitzaven habitualment al claustre de l'Institut Ramon Muntaner, s'han hagut de fer al teatre El Jardí; el clima només va permetre fer a l'Institut l'acte i el concert inaugurals.

Dues desgràcies | Aquest estiu el foc ha assolat la comarca. Des de la Jonquera, Portbou, Roses... en mesura diversa s'han cremat centenars d'hectàrees empordaneses. Hom sospita que aquests incendis han estat provocats, sigui amb intenció o per descurança. Ha estat conegut un cas d'aquesta classe de perversió de la personalitat: a Roses, uns nois es filmaven i es fotografaven ells mateixos encenent el bosc; un cop calat el foc, llavors marxaven amb ciclomotor. Un veí va trobar la targeta de memòria que havien perdut i que contenia els enregistraments.

Una criatura de dos anys que visitava el monestir de St. Pere de Rodes amb el seus pares es va precipitar al buit —i es va fer ferides greus— després de passar per ull a l'escala que puja al campanar, i que només compta amb una barana de dues tires metàl·liques. Arquitectes, dissenyadors, supervisors..., ai!

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Miserachs, fotògraf | Xavier Miserachs era fotògraf, un dels millors fotògrafs del país. Va ser el gran fotògraf de Barcelona i va deixar constància de la Costa Brava més esbojarrada, la que als estius va ser seu de la *gauche divine*, primer a Cadaqués i posteriorment a Calella o Begur. Era l'època en què els joves professionals i antifranquistes de Barcelona van trepitjar l'Empordà amb vocació lúdica, unes i uns més *pijas* o més *pijos* que els altres. A partir de 1982, Miserachs es va instal·lar a Esclanyà, i va viure-hi fins a la seva mort, l'any 1998. Els darrers anys, quan les tardes s'allargaven massa, va substituir la confecció minuciosa de vaixells en miniatura dins ampolles per l'escriptura, i aquí, en l'escriptura,

>> Cartell del festival Acústica d'enguany.

